

2de zondag vasten B

Mc. 9, 2-10

Vaak is het bij een Evangelieperikoop goed om eens te kijken: wat gebeurde vlak hiervoor, en wat gebeurt direct hierna? Vlak voor de gedaanteverandering voorspelt Jezus voor de eerste keer zijn lijden en sterven. Dat komt hard aan bij de apostelen, want overeenkomstig de joodse traditie dachten zij de Messias het Rijk Gods zou brengen door een soort machtsgreep, dat Hij zijn vijanden zou vernietigen en het geluk op een zilveren schaal zou aanbieden. Die lijdensvoorspelling slaat dus een droom kapot. Hetgeen vandaag gebeurt zoudt ge het “antigif” kunnen noemen tegen hun ontgoocheling en angst: een kort moment mogen ze iets meemaken wat eigenlijk niet met woorden te beschrijven is. Ze mogen als het ware iets zien van de hemel: er wordt een tipje van de sluier opgelicht. Net als bij Jezus’ doop klinkt er opnieuw een stem die zegt: “Dit is mijn beminde Zoon”.

Het hele gebeuren mist zijn effect niet: de apostelen zijn er zo door gegrepen dat ze er willen blijven: “Heer, laat ons hier drie tenten bouwen.” Dat is echter niet de bedoeling van Jezus. Het geloof is geen vluchtheuvel waarop men zich voor altijd kan terugtrekken om te ontsnappen aan gevaren, angsten en bedreigingen uit het dagelijks leven. Als mensen het zo toch gaan gebruiken wordt het inderdaad “opium voor het volk.”

Jezus doet precies het tegenovergestelde van wat Petrus vraagt: Hij voert de apostelen weg van de berg en de betovering, terug naar de vlakke en het leven van elke dag. En ze worden inderdaad direct terug geconfronteerd met de hardheid van het leven, want op het verhaal van de gedaanteverandering volgt in het Evangelie van Marcus direct de tweede lijdensvoorspelling. Na dat toppunt is er dus direct weer het leven met zijn last en pijn, met zijn ontgoocheling en twijfels. Er is echter één verschil: 3 apostelen kennen nu Jezus’ echte identiteit.

Op het einde van zijn leven blikte de oude Petrus op die ervaring terug en schrijft erover in zijn 2de brief: “Wanneer wij u Christus als Zoon van God hebben verkondigd, dan hebben wij u geen sprookje verteld, want wij spraken als ooggetuigen van zijn luister. Wij hebben gehoord hoe God de Vader tot Hem zei: Gij zijt mijn welbeminde Zoon”. En dan schrijft Petrus iets wat voor alle christenen, ook voor ons, van belang is: “Ook gij”, zegt hij, “doet er goed aan op dit verhaal acht te geven, want het is de lamp die licht verspreidt in een donkere ruimte tot het ogenblik dat de dag aanbreekt en de morgenster opgaat in uw hart.”

Onze wereld en soms ook ons leven kunt ge die “donkere ruimte” noemen. Ik heb wel eens gezegd: als alle voordeuren konden praten en hun verhaal doen, we zouden dikwijls onze hand voor onze mond slaan zoals de honderdman onder het kruis. Maar tegelijk zitten we niet zonder lamp in die duisternis. Het licht wat de apostelen in het Evangelie zagen wordt vandaag aan ons doorgegeven: de

zekerheid dat Jezus de Zoon van God is, de Redder van de wereld, de Bevrijder, de Verlosser, de Heiland, ook al moet Hij eerst door lijden en dood.

Het leven kan soms moeilijk zijn, hard en meedogenloos. Door de slagen van het lot, door het kwaad in en rondom ons wordt ons geloof soms aangevochten en aan het wankelen gebracht. Als het zover is, vraag u dan eens af of er in uw eigen leven nooit Tabor-ervaringen zijn geweest. Als Jezus water en bloed zweet bij het vooruitzicht van zijn lijden, treedt er een engel op om Hem te troosten. Wanneer de apostelen in verwarring gebracht worden door Jezus' voorspelling van zijn lijden en dood, leidt Hij hen naar de berg Tabor en de gedaanteverandering.

“Luistert naar Hem”: dat was de enige vraag van die stem op de berg aan het adres van de leerlingen. Dat wil zeggen: laat Hem, in alle omstandigheden, in licht en duisternis, in vreugde en lijden, uw enige leidsman zijn. Wie die stap wil en durft zetten mag zich verzekerd weten van het uiteindelijke, eeuwige geluk.

Amen.

Johan Goris, pastoor